

Kraai

Kraai

Peter Huizing

Schrijver: Peter Huizing

Coverontwerp en illustratie: Peter Huizing

ISBN: 9789403622538

© Peter Huizing

Hoofdstukken

1	Kijken.....	5
2	Confrontatie.....	17
3	Verandering.....	33
4	Twee	41
5	Slechte ontwikkeling	49
6	Sigaretten	59
7	Conflict.....	77
8	Misverstand.....	89
9	Nieuwe start.....	96
10	Netelige situatie	105
11	Laura	121
12	Vertrek	146
13	Twijfel.....	167
14	Duidelijkheid	176

1 Kijken

Het schuchtere ochtendlicht had moeite om door de groezelige ruiten heen te breken. De ramen van deze flat op de eerste etage waren lange tijd vanbinnen niet schoongemaakt.

De minuten verstreken, de stralen wonnen aan kracht. Langzaamaan werd een ruimte zichtbaar die als woon/eetkamer gebruikt werd en als werkkamer. Aan de ene kant stond een versleten bank pontificaal tegenover een grote tv; de andere kant werd gedomineerd door een eettafel. Op het houten blad stond een geopende laptop broederlijk naast een bord met bestek en etensresten. Een vuile koffiebeker en een halfgevulde asbak completeerden het beeld.

Het was stil in de kamer. Het was nog stil in de hele flat.

Het zeurende geluid van een wekker verstoorde de rust. Het alarm werd even plotseling weer afgebroken als het gestart was. Wat volgde waren geluiden van tandenpoetsen, een stromende douche en een koffieapparaat. Niet lang daarna ging de deur van de kamer open en een man verscheen met een kop koffie in de ene hand en een brandende sigaret in de andere. Licht hoestend liep de man naar het raam en tuurde naar buiten.

De flat keek uit op een middelbare school. Gelig licht verlichtte de grote schooldeur en scheen in een cirkel ervoor. In die cirkel stonden een paar vroege leerlingen wakker te worden. Af en toe werden een paar woorden gewisseld. Twee jongens hadden duidelijk aandacht voor een meisje dat verderop tegen een hek stond in de opkomende zon. Het meest opvallende aan dit meisje was de combinatie van haar witte gezicht en haar zwarte kleren.

De man in de flat drukte zijn sigaret uit en pakte een verrekijker die op de vensterbank lag. Hij richtte deze naar de overkant, zocht langs de school en stopte bij het meisje in het zwart.

Op dat moment kwam het meisje in beweging en de man zag dat de schooldeur opengegaan was. Bij de deur stonden nog steeds een paar jongens die het schijnbaar over het meisje hadden.

Hun gezichten waren naar haar gekeerd en ze waren zichtbaar met elkaar aan het praten.

Toen het meisje dichterbij hen kwam richtte een van hen zich tot haar. "Hé Kraai, ben je Hugin of Munin?" Lachend draaide hij zich naar zijn vriend en weer terug naar het meisje.

Terwijl zij voorbijliep mompelde ze: "Dat zijn raven, idioot. Geen kraaien." Het verbaasde haar dat hij iets van de Noorse mythologie wist.

Ze had met die jongens al problemen gehad sinds ze begin dit jaar op deze school kwam. Haar naam, Rijn Craayenborgh en het feit dat ze alleen maar zwarte kleren droeg, hadden haar al snel weer de bijnaam 'Kraai' gegeven.

Dat was ze wel gewend. Op haar vorige scholen was ze ook altijd Kraai genoemd. Het was dan ook een voor de hand liggende bijnaam. Na een aantal opmerkingen aan het begin, stopten de grappigheden na een beperkte periode altijd. Maar deze jongens leken vastbesloten om haar het middelpunt van grappen, opmerkingen en insinuaties te maken voor de rest van haar schooltijd.

Vlak voordat Rijn Craayenborgh het gebouw binnen stapte, werd haar aandacht getrokken door een korte glinstering van iets uit de flat tegenover de school. Ze zag daar wel vaker een glinstering vanuit haar ooghoek. Als ze dan probeerde te zien waar het vandaan kwam, zag ze alleen maar donkere ramen. Ook nu weer. Ze haalde haar schouders op en liep de gang in.

In de flat was de intussen lege koffiekop naast zijn voorganger gezet. De verreijkker lag weer op de vensterbank en de man was al op de trap, op weg naar zijn auto. Buiten gekomen leek hij extra haast te krijgen, bij het zien van een politiebusje dat het schoolplein was opgereden. De man stapte in zijn auto en trok snel het portier dicht. Hij startte de motor, keek naar de school en zag, voordat hij weg reed, nog net twee geüniformeerde agenten uit het busje stappen en de school binnen gaan.

Na een gesprek met achtereenvolgens de secretaresse en de rector werden de twee agenten naar de aula van de school geleid. Daar namen ze plaats achter de katheders achterin en wachtten tot de aula

volgestroomd was met leerlingen en docenten. Na een knikje van de rector ging een van de agenten achter de microfoon staan en nam het woord.

“Mijn naam is Boersma en dit is mijn collega Tulp.” Hij wees losjes naar links in de richting van de andere agent.

“Wij zijn agenten van de gemeentelijke politie. Samen met onze collega’s, die andere scholen bezoeken, gaan we de regio in om te zorgen voor wat wij bij de politie ‘Awareness’ noemen. In dit geval doen wij melding van de vermissing van 3 middelbare scholieren. Deze meisjes bezoeken normaliter twee verschillende scholen in de regio. Ze zijn, afzonderlijk van elkaar, als vermist opgegeven in een periode van 5 maanden en er is tot op heden nog niets van hen vernomen.”

De aula vulde zich ogenblikkelijk met een gefluister. Er klonken opmerkingen als: “Welke scholen zouden dat zijn?”; “Die hebben lekker vakantie”; “Vast een loverboy.” Twee jongens fluisterden: “Kraai is hier 5 maanden geleden toch gekomen?”

“Ik heb het altijd al raar gevonden, dat ze alleen maar zwart draagt.” “Ze gaat ook met niemand om.” Snel stopten de twee hun gesprek, toen ze zagen dat een van de docenten zich in hun richting begon te bewegen. Ook op steeds meer andere plekken stopte het fluisteren. En zo keerde langzaam de stilte weer, onder de dwingende blikken van de docenten die zich tussen de leerlingen hadden begeven.

“Ondanks dat hiervoor geen aanwijzingen zijn gevonden, houdt de politie rekening met de mogelijkheid dat het hier om een of meerdere misdrijven gaat. Het is dan ook momenteel van extra groot belang, dat eenieder van jullie ervan doordrongen is, dat het niet verstandig is om alleen over straat te gaan. In het bijzonder geldt dit in de avond- en nachtelijke uren en voor de dames onder jullie.”

Agent Boersma keek rond om te zien of zijn woorden de gewenste indruk gemaakt hadden.

“Voor ons vertrek laten we drie stapels met foto’s achter. Elke stapel bevat foto’s van een van de vermiste meisjes. Deze foto’s mogen meegenomen worden. Wij verzoeken iedereen om extra alert te zijn. Mocht één van jullie één van deze meisjes één dezer dagen menen te herkennen, neem dan contact op middels het telefoonnummer dat achterop de foto staat. Datzelfde geldt ook indien jullie iets

eigenaardigs zien, of iemand zich vreemd zien gedragen. Voor vragen kunnen jullie bij datzelfde nummer terecht.”

Agent Boersma pauzeerde even en keek rond. “Wij vertrekken nu met onze informatie naar een andere school. We hebben er vandaag nog vele te bezoeken. Dank voor jullie aandacht.”

Na deze woorden verlieten de beide agenten de aula. Alsof dit vertrek een startsein was voor een algehele discussie, brak er een kakofonie van stemmen uit. Elke stem probeerde de andere te overtroeven, in volume en heftigheid van inhoud. Ervan overtuigd dat deze ochtend niet meer te redden was, loodsten de docenten de leerlingen naar het schoolplein, met de mededeling dat de lessen na de grote pauze weer zouden beginnen.

Buiten aangekomen vormden de meeste leerlingen groepjes met maar één gespreksonderwerp.

Rijn, bijna op haar gebruikelijke plek aangekomen, vond haar weg versperd door de twee plaaggeesten, die haar steeds wisselende foto's voorhielden onder een spervuur van vragen.

“Hoe ken je de meisjes? Van je vorige scholen zeker? Waar houd je ze verborgen?” enzovoort, enzovoort...

Geïrriteerd en toch ook wel geschrokken keek Rijn naar haar veilige plek bij het hek en keek daarbij recht in de ogen van iemand erachter. Een jongen, ook in zwart gekleed, keek vanaf de andere kant naar haar en naar de twee jongens die haar weg blokkeerden. Zij schatte in dat hij een paar jaar ouder was dan zij. Voordat ze de kans kreeg om hem goed te bekijken, werd er weer een foto vlak voor haar gezicht gehouden.

“Laat haar eens met rust”, klonk een enigszins hese stem.

De twee jongens draaiden zich om, wilden wat terugzeggen maar realiseerden zich dat het hek niet echt hoog was. Ze keken onderzoekend naar de jongen aan de andere kant en probeerden in te schatten, wat er zou gebeuren als ze zijn opmerking zouden negeren. Ze keken naar zijn zwarte kleding, zijn korte donkere haar, zijn vrij gespierde armen. Een tattoo over zijn gehele rechter onderarm gaf de doorslag. Zonder verder iets te zeggen dropen de twee af; voorlopig, wat hen betrof.

“Dank je. Die twee zijn nogal irritant.” Rijn voelde zich opgelucht, maar ook wat opgelaten.

“Damien Vos”, zei de jongen.

“Rijn Craayenborgh”, antwoordde ze. En op zijn vragende blik: “Van Rozemarijn, maar noem me niet zo... alsjeblieft. Mensen noemen me Rijn of Kraai. Allebei mag.”

Hij keek verrast. “Craayenborgh – van Vleuten? Van dat grote huis hier verderop? Ik heb me altijd al afgevraagd wat voor mensen daar zouden wonen. Jou had ik eerlijk gezegd niet verwacht. En Kraai vind ik eigenlijk wel bij je passen. Zeg Kraai, ga je weleens uit? Naar een kroeg bijvoorbeeld? Donderdagavond ga ik meestal naar ‘De Bok’ in de Langstraat. Heb je misschien zin om daar donderdag ook naar toe te komen? Als het van je ouders mag?”

“Mijn ouders zie ik nauwelijks. Die hebben het te druk met carrière maken... over de hele wereld. Mijn moeder heb ik het laatst gezien toen ik vijf was. Mijn vader zie ik hooguit een keer per jaar. En mijn Nanny heeft het opgegeven om mij dingen te verbieden. Maar aanstaande donderdag komt mijn vader toevallig. Het is die ene keer in het jaar dat hij tenminste nog de moeite neemt om bij zijn dochter te zijn: mijn verjaardag. Mijn moeder verwacht ik al helemaal nooit. Hooguit een kaartje en een bedrag op mijn rekening. Dus deze week kan ik niet. Maar misschien volgende week donderdag?”

Damien keek op zijn horloge. “Dan zie ik je volgende week wel verschijnen. Ik ben er meestal vanaf een uur of negen. Enne... alvast gefeliciteerd.” En na een “Sorry, ik moet er nu vandoor”, liep hij snel van het hek weg, de straat uit.

Rijn keek hem na totdat hij achter een vrachtauto verdween en draaide zich daarna om, om naar binnen te gaan. Nog een paar uur school.

De schoolbel was voor hem het sein om weer naar het raam te gaan. Ondanks de verrekijker lukte het hem eerst niet om haar tussen de andere leerlingen te ontdekken. Bijna had hij haar gemist, toen hij haar nog net de straat zag oversteken in de richting van haar huis. Nadenkend nam hij de laatste trekjes van zijn sigaret, legde de verrekijker op zijn plek in de vensterbank, drukte zijn sigaret uit en bleef nog even voor het raam staan. Een man van een jaar of zestig, met een kalend achterhoofd en een pak dat eens duur en strak was, maar nu slijtplekken vertoonde en nodig aan een stomerij toe was. Net

als hij ademde de hele kamer een sfeer van vergane glorie uit. Pas toen het schoolplein volledig leeggestroomd was, draaide de man zich om en ging aan de tafel zitten. Hij pakte een wekker van de plank links naast hem, zette het alarm, startte de laptop en begon te browsen.

Met de iPad op de bank geïnstalleerd, typte Rijn de naam 'Damien Vos' in, in Google. Het scherm werd vrijwel meteen gevuld met afbeeldingen van mannen die Damien Vos heetten, of verder in de lijst alleen de naam Damien gemeen hadden. Ook toonde de iPad natuurlijk plaatjes van vossen in alle vormen en kleuren. Het verbaasde Rijn dat Damien en zij zo snel contact gemaakt hadden. Sowieso wilde vrijwel niemand echt iets met haar te maken hebben. Ook haar ouders nauwelijks, bedacht ze bitter. Van de Damien die ze had ontmoet, vond ze al snel diverse foto's. Op de meeste foto's stond hij alleen. Uitzondering waren een reeks plaatjes die overduidelijk in een kroeg geschoten waren. 'De Bok', nam ze aan. Het gezicht van Damien keek haar uitsluitend lachend aan. Geen enkele foto gaf hem triest weer of peinzend of boos. Overal domineerde zijn lach. Overal glinsterden zijn witte tanden. Onnatuurlijk, dacht ze nog. Niemand lacht alleen maar. Na enkele minuten zoeken had ze nog geen echte informatie over Damien kunnen vinden. Ze besloot het voorlopig op te geven en zich te concentreren op het verbeteren van de high score van haar favoriete spel. Zodra ze het spel echter gestart had, werd ze onderbroken door Nanny, die haar voor het eten riep.

Nanny Burgers kende Rijn al haar hele leven. Meer dan haar ouders was Nanny vader en moeder geweest voor de kleine Rozemarijn. Nu vond Nanny dat ze klaar was met opvoeden. Ze had een vriend gevonden in de plaatselijke groenteman, waarmee ze stiekem hoopte ooit nog eens in het huwelijksbootje te stappen. Deze Koos, die ze liefkozend Abrikoos noemde, eiste veel van haar tijd en moeite op. Buiten de schoonmaak en de dagelijkse zaken, was Nanny dan ook niet veel meer te vinden in het grote huis van de Craayenborgh-van Vleuten familie. Noch Rijn, noch Nanny vond dit een probleem. Het was in het belang van beiden om deze informatie niet met 'meneer en mevrouw' te delen.

Niet dat Rijn wilde dingen deed 's avonds. Vrienden had ze niet en

drank en drugs trokken haar niet. Mode deed haar niets. Haar kleding was voornamelijk simpel en zwart. Ooit begonnen als een protest tegen haar ouders, was ze het zwart gaan waarderen als iets wat bij haar hoorde.

Met een goed gevulde bankrekening was er voor Rijn ook geen reden voor een baantje. De meeste tijd bracht Rijn dan ook door met lezen en op de iPad spelen.

Inmiddels was op de iPad te lezen dat het woensdag was en nog lang geen tijd om naar bed te gaan. Nog een dag, dacht ze. Morgen zou ze eindelijk haar vader weer zien. Hopelijk zouden ze zoveel mogelijk thuis doorbrengen. Dan werden ze het minst gestoord in hun gesprekken.

Rijn besloot om vroeg naar bed te gaan. Ze had nog een goed boek liggen, waar ze net aan begonnen was. Op de trap naar boven riep ze nog welterusten naar Nanny, maar ze wist niet eens zeker of Nanny nog in huis was. "Abrikoos", mompelde ze glimlachend toen ze de gordijnen dicht deed en meteen weer open. Weer was haar een glinstering opgevallen. Dit keer ergens aan het eind van de diepe tuin. Ook nu weer kon ze niet opmaken of er ook werkelijk iets was, of dat het enkel inbeelding was.

Schouderophalend sloot ze voor de tweede keer de gordijnen, dook in bed en las totdat ze met het licht aan in slaap viel.

Buiten stapte een jongen op zijn scooter. Met enige moeite reed hij door de straat, vechtend tegen de slaap en de alcohol. De glimmende kettingen aan zijn broek waren bij het opstappen aan een van de hendels van het stuur blijven haken. Dit zorgde voor een gevaarlijk slingeren, waarbij het corrigeren niet geholpen werd door de grote hoeveelheden bier die in korte tijd naar binnen waren gewerkt. Eén zo'n correctiepoging bracht de scooter enige meters op de stoep, waar nog maar net een botsing werd voorkomen. "Sorry", schreeuwde de jongen met dikke tong naar de man die nog net op tijd opzij had kunnen springen. De man vloekte en keek de scooter na die al slingerend de straat uit reed. Daarna bukte hij zich om iets op te rapen, bekeek het en vloekte nog een keer. Stukjes glas bleven achter op de stoep, waar de man nog net gestaan had. De man zelf liep verderop de straat uit om vervolgens in een van de huizen te verdwijnen.

De rust keerde weer in de straat.

De donderdagochtend bracht het gebruikelijke ritueel in de flat. De wekker, de douche en de koffie leidden allemaal naar de man bij het raam, kijkend naar Rijn op het schoolplein. Een ronde open plek in het vuil gaf de plek weer, waardoorheen het meest getuurd was naar steeds diezelfde plek bij het hek. Ook nu pas verliet de man de flat nadat de schoolbel de leerlingen naar binnen had geroepen. Alles leek identiek aan andere dagen.

Voor Rijn was vandaag echter een heel bijzondere dag. Niet alleen werd ze nu eindelijk achttien, vandaag zou ze ook weer eens haar vader zien en spreken. De opmerkingen van de twee jongens gleden vandaag dan ook van haar af, als water van een autoruit. De dag ging voorbij in een roes van verwachting. Er viel haar vandaag ook geen glinstering op, op haar weg naar huis.

“Nanny, je weet dat ik vanavond niet mee eet? Ik eet vandaag met Papa. Nee, ik weet nog niet waar, maar dat maakt me eigenlijk ook niet uit. Weet jij waar mijn zwarte rokje is gebleven, met die zilverkleurige riem?”

Aan de hand van Nanny 's aanwijzingen was het rokje snel gevonden en niet lang daarna was Rijn klaar om te vertrekken. Haar mobiel ging af en Rijn zag blij dat haar vader belde.

Ze nam op “Hoi Papa.”

“Dag Lieve Rozemarijn, gefeliciteerd met je achttiende verjaardag. Ook van je moeder.”

“Dankjewel”.

“Helaas zit je moeder in een gebied waar telefonisch contact erg moeilijk is. Vandaar dat ze zelf niet belt.”

“Oké. Maar fijn dat jij even belt.”

Haar vader kuchte. “Liefje, ik weet dat we een afspraak hebben om vandaag samen jouw verjaarsfeest te vieren...”

Rijn voelde haar maag samentrekken.

Haar vader ging verder. “Helaas is mijn vlucht uitgevallen. De volgende vlucht gaat zo laat, dat ik noodgedwongen direct door moet naar een zeer belangrijke bespreking in Toronto, morgen. Het spijt me.”

Er viel een korte pauze.

“Rozemarijn, schatje ik beloof je dat ik het goed maak op de terugweg

uit Canada. Dat is over twee weken. Niets zal me ervan weerhouden om dan samen met jou je verjaardag te vieren. Ik maak vast wat geld naar je over zodat je er iets leuks van kan kopen.”

Bleek luisterde Rijn naar het ingestudeerde verhaal dat haar vader hield; niet meer in staat om wat terug te zeggen. Bij ‘leuks van kan kopen’ werd het haar te veel. Ze verbrak het gesprek en zette voor alle zekerheid haar mobiel volledig uit. De teleurstelling bracht tranen in haar ogen. Ze hoorde de deur beneden dichtslaan, als teken dat Nanny het huis verlaten had. En deze bevestiging dat ze alleen gelaten werd op haar verjaardag bracht alle eenzaamheid van de afgelopen jaren in een grote golf naar boven.

Het laatste zonlicht scheen uren later op een volledig leeggehuild meisje. Langzaam maar zeker begon de dofheid in haar plaats te maken voor een strijdbaar gevoel. Ze zóu een leuke verjaardag hebben. Ze zóu deze avond met anderen vieren. Rijn herinnerde zich Damien en zijn opmerking over ‘De Bok’. Nu, achttien jaar geworden en niemand in de buurt om haar ervan te weerhouden, had ze besloten om haar verjaardag met Damien te vieren. De tranensporen werden snel en vakkundig weggewerkt en niet lang daarna verliet Rijn haar huis op weg naar de Langstraat.

De oude man zag vanaf de overkant van de straat hoe Rijn het grote hek sloot, dat de barrière was tussen het domein van de Craayenborgh-van Vleutens en de buitenwereld. Vervolgens liep hij met haar mee richting Langstraat. Hij hoefde niet op te letten dat hij niet gezien werd, want Rijn was uitsluitend gefocust op haar route richting Langstraat. Onopgemerkt zag hij dan ook hoe ze ‘De Bok’ binnenging. Ze stond eerst even aarzelend bij de deur. Daarna baande ze zich vastberaden een weg door het groepje mensen bij de ingang.

‘De Bok’ was altijd druk op donderdag. Ook nu was het moeilijk om een plekje te vinden in de drukte. Rijn werkte zich van de deurkant van de kroeg, naar de bar aan de andere kant. Gespannen keek ze om zich heen op zoek naar Damien. Even leek ze hem te zien, maar toen ze zich dichterbij gewerkt had, bleek het toch een ander te zijn. Ze begon zich wanhopig af te vragen of ze hem wel zou kunnen vinden; of hij er überhaupt wel was.

Net op het moment dat ze de terugweg in wilde zetten, omdat ze vruchteloos nu wel de hele kroeg door had geworsteld, klonk er een stem naast haar: "Zoek je iemand? Oh...Damien? Nou, dit is zijn biertje. Hij is nu even naar de wc, maar hij kan ieder moment terugkomen. Ga hier maar even zitten." Rijn zag een vriendelijke vrouw van middelbare leeftijd. Net als zichzelf, was ook deze vrouw gekleed in het zwart. Dat was vrijwel iedereen in deze kroeg. "Kijk, daar komt hij al", wenkte ze. En inderdaad zag ze Damien in hun richting komen, een blad met bier hoog boven de mensenmassa houdend. Hij lachte toen hij haar zag en riep iets, dat ze door het rumoer in de kroeg niet kon verstaan.

Toen hij naast haar gearriveerd was, kreeg Rijn ongevraagd een glas bier in haar handen geduwd. Ook de vrouw die haar aangesproken had, werd voorzien van pils.

"Kraai, dit is Diana. Diana, dit is Kraai."

De vrouw die als Diana voorgesteld werd trok verbaasd haar wenkbrauwen op.

Rijn gaf haar een hand. "Kraai is mijn bijnaam. Eigenlijk heet ik Rijn. Damien noemt me liever Kraai, omdat hij dat beter bij mij vindt passen. En inderdaad, net als jij, vinden mensen Rijn ook een aparte naam voor een meisje.

Er zijn ook altijd een paar standaard grappen: 'Kom je bij Lobith in ons land?', of 'Zo schoon ben je anders niet', of 'Nou dan ben je zeker erg nat?' en nog een paar."

Rijn trok haar schouders op om aan te geven dat het haar niet veel kon schelen. Ze nam een forse slok van het bier en keek onderzoekend naar Diana.

Diana hief het glas naar Damien: "Dank je wel, lieverd" en vervolgens naar Rijn: "Ben je hier voor het eerst? Ik heb je hier niet eerder gezien."

Hierna ging het gesprek als vanzelf verder tussen de drie. Eerst wat aftasten, maar al gauw was er sprake van een soort natuurlijke klik. Rijn probeerde mee te drinken met de andere twee, wat haar de nodige moeite kostte. Ook moest ze nodig een wc bezoeken. Nogal licht in haar hoofd vertrok Rijn in de richting die Diana had aangegeven. Enigszins wankel werkte ze zich door de mensenmassa heen. Ze had duidelijk wat moeite om recht te lopen.

Maar pas na haar terugkomst sloeg het bier echt toe. Ze voelde zich steeds ellendiger, terwijl ze vocht om zo normaal mogelijk te doen. Dat

laatste biertje was hard aangekomen. Damien was nu naar de wc en Diana was een gesprek met haar aan het voeren, dat ze met geen mogelijkheid meer kon volgen. Met moeite zette ze het glas nog net op de bar. Ze stond op terwijl ze mompelde dat het tijd was om te gaan, wachtte niet op antwoord en zette koers naar de buitendeur.

De relatief koele buitenlucht gaf haar een klap bovenop haar toch al wankele toestand. Ze zou dan ook fors gevallen zijn, als ze niet werd opgevangen door iemand die plotseling naast haar opdook. Gelukkig werd ze stevig ondersteund. In een roes liep ze naar huis, terwijl ze zich concentreerde op iedere stap die ze zette. Bij de poort aangekomen, mompelde ze op verzoek de toegangscode, blij dat ze zich die in ieder geval kon herinneren. Ze liet zich willoos naar binnen leiden, langs het grote Boeddhabeeld dat haar moeder van een van haar reizen had meegenomen, wat gelukkig redelijk eenvoudig lukte. De trap op was moeilijker. Ze gaf antwoord waar haar kamer was en daar aangekomen viel ze op bed. Ze voelde hoe ze omgedraaid werd. Haar schoenen en sokken werden uitgedaan. Haar riem werd losgemaakt en haar rok werd uitgetrokken. Toen verloor ze het bewustzijn.

Niet lang daarna kwam een paar huizen verder een man thuis. Na een laatste sigaret en een laatste koffie voor die dag, wilde hij naar bed gaan. Een bericht op de politiezender deed hem van gedachten veranderen. Hij trok zijn jas weer aan en vertrok.

Op datzelfde moment kwamen Diana en Damien een paar straten verder vrijwel tegelijkertijd bij het huis van Diana aan, om na een kortstondig gesprek aan de voordeur met ruzie weer uit elkaar te gaan. Beiden op weg naar hun eigen bed.

Onderweg naar huis pakte Damien zijn mobiel, om te kijken hoe laat het eigenlijk was. Daardoor had hij niet door, dat hij een man voorbijliep, die hem aankeek en hem vervolgens in gedachten nastarde tot hij uit zijn zicht verdween. Daarna draaide de man weer terug in de richting die hij gelopen had en vervolgde zijn weg. Die weg leidde naar het kanaal dat de stad bijna middendoor in tweeën sneed. De plek waar hij zich heen haastte was de plek waar het kanaal de stad voor het eerst ontmoette. Via de politiezender had hij gehoord dat

daar een vondst gedaan was en hij wilde met eigen ogen zien, wat ze precies gevonden hadden.

De plek was duidelijk herkenbaar door rood-witte linten die drie zijden omspanden. De vierde zijde was het kanaal zelf, waar iets uit het water gehesen werd dat heel sterk op een menselijk lichaam leek. Het was een vreemd beeld. De rood-witte linten, de mannen in witte overalls, de zwaailichten van de politieauto's. Ze waren zodanig op de hoeken neergezet, dat het aan disco verlichting deed denken. Veel publiek was er nog niet. Alleen de pers was in ruime mate aanwezig. De flitsen van de fotocamera's droegen bij aan het gevoel van een lichtshow.

De man probeerde onopvallend zo dicht mogelijk bij de afzetting te komen. Hij schermde zijn gezicht af toen een fotograaf zijn richting op flitste. Toen bleek dat hij niet dicht genoeg naar zijn zin erbij kon komen, mengde hij zich onder de groeiende groep mensen en luisterde aandachtig naar wat er zoal besproken werd; met bijzondere aandacht voor wat de uniformen bij de waterkant zeiden.

"Het was inderdaad een lichaam... van een meisje. Opgezwollen door lange tijd in het water." "Doodsoorzaak onduidelijk." "Mogelijk een van de drie vermiste meisjes." "Intussen vier vermiste meisjes", hoorde de man een van de agenten zeggen. "Waarschijnlijk geen sporen op deze locatie, omdat het lichaam met de stroming was meegevoerd."

Op een teken verspreidden de agenten zich vanuit de vindplek bij het water, naar de hoeken van het afgezette gebied en begonnen het publiek te manen om hun weg te vervolgen. Na een initiële weerstand verspreidden de mensen zich in groepjes, al pratend over wat ze gezien hadden en gaven daarbij hun eigen invulling aan wat er gebeurd zou zijn.

Ook de man verdween, echter niet richting stad, maar stroomopwaarts langs het kanaal.

Zoekend liep hij langs het water. Plotsklaps stopte hij geschrokken, bukte zich, pakte iets op en stopte het snel in zijn broekzak. Verder zoeken leek geen resultaat op te leveren en toen hij het rumoer van naderende agenten hoorde, vertrok ook hij richting de stad.

2 Confrontatie

Vrijdagochtend vielen de zonnestralen op het gezicht van Rijn. Voor Rijn voelden ze als mokerslagen. Met de gordijnen open had de zon vrij spel op haar hoofd, waarin op dat moment een groep kabouters met ijzeren laarzen de polka leken te dansen.

Rijn probeerde zich te herinneren wat de avond ervoor gebeurd was, maar kwam niet verder dan haar toiletbezoek. Daarna was er een grote leegte in haar geheugen.

Ze voelde zich vies en ellendig. Met haar ogen maar halfopen, strompelde ze naar de badkamer om twee pijnstillers naar binnen te werken. Ze hoopte dat dit, in combinatie met een lange douche, haar weer onder de mensen zou brengen.

Het warme water dat via haar hoofd langs haar lichaam stroomde, bracht gelukkig ontspanning in haar spieren en verminderde het kloppen in haar hoofd.

Terug in haar kamer besloot ze twee dingen: nooit meer zou ze zoveel drinken en haar kleren van gisteren zou ze ritueel verbranden. De lucht die daarvan af kwam, deed haar kokhalzen. Zonder na te denken opende ze de balkondeuren om de kleren uit de kamer naar buiten te werken.

Mensen op straat aan de andere kant van het hek, die op dat moment in de richting van het huis hadden gekeken, hadden vanaf de eerste etage een hoopje kleren naar beneden kunnen zien vallen; gegooid door een poedelnaakte Rijn die, met dichtgeknepen ogen voor de zon, vervolgens de deuren weer dicht deed, de gordijnen sloot en terug naar bed ging om haar roes uit te slapen.

De vroege ochtendzon vond Damien in het bed van Diana. Na een nachtelijk telefoongesprek van bijna een uur, had Damien toch toegegeven en was naar Diana's huis gegaan.

Diana wist Damien als geen ander te bespelen. Tevreden keek ze vanuit bed toe hoe hij zich aankleedde om op haar verzoek een ontbijt te gaan regelen. Als hij terug was, zouden ze eerst ontbijten om daarna uitgebreid samen in bad te gaan. Ze vond niet dat ze hem te strak hield. Van haar mocht Damien best met andere vrouwen flirten, of zelfs wel meer. Hij had een voorkeur voor jong, dat wist ze. Dat mocht hij. Voorwaarde was wel dat hij altijd bij haar kwam als zij dat vroeg

en deed wat ze hem opdroeg. Tot nu toe was ze erg tevreden. Het leven begon te lopen, zoals zij dat wilde en uiteindelijk zou ze dan ook zeker slagen in wat ze wilde. Ze had de tijd.

De vondst van het lichaam van een meisje beheerste de voorpagina van het plaatselijke krantje. Een derde van de pagina was gevuld met een foto van het aan de kant halen van het lichaam. Hieromheen waren kleinere foto's geplaatst van de omgeving, met een enkele toeschouwer.

Het nieuws kon Rijn ook niet ontgaan. Toen ze de keuken bezocht om een ontbijt te regelen, lag de krant breeduit op de keukentafel. De tekst die ze las bestond uit enkele feiten, maar voornamelijk uit 'wat als' situaties.

Ondanks een lichte schok die het nieuws bij haar teweegbracht, was Rijn druk met heel iets anders. Uit alle macht probeerde ze het gapende gat in haar geheugen te dichten. Ze had intussen wel beredeneerd dat zij nooit alleen van 'De Bok' naar huis en in bed had kunnen komen.

Wat was er gebeurd? Wie had haar uitgekleet? Daarbij becroop haar een vervelend gevoel. Ze had inderdaad meer gedronken dan ze voorheen had gedaan. Maar dat ze zo ontzettend van de kaart geweest was, was dat wel normaal? Wanhopig probeerde ze zich iets te herinneren; hoe klein ook.

Terwijl ze heen en weer door de kamer liep, drong opeens tot haar door dat ze tijdens het ijsberen op steeds dezelfde plek een glinstering in haar ooghoek zag. Zonder van tempo te wisselen, liep ze naar die plek en tuurde door het raam.

Aan de overkant van de straat zag ze een oudere man gehaast weglopen. Hij had iets vaag bekends. Plotseling schoot het haar te binnen. Ze holde naar de keuken, pakte de krant en onderzocht de foto's. Daar op een van de kleinere foto's zag ze een man, die zijn best deed om zijn gezicht af te schermen. Ze voelde dat dit dezelfde man was. Ook de kleding op de foto kwam overeen met die van de man die ze weg had zien lopen. Maar daarbij wist ze zeker dat ze deze man ook eerder gezien had. Haar onderbewustzijn had hem veel vaker geregistreerd. Nooit duidelijk in beeld maar altijd op de achtergrond. Opeens herinnerde ze zich ook alle keren op het schoolplein dat ze een glinstering had gezien. Ze had nooit de bron van de glinsteringen